

Angstelkroniek

oktober 2008

Nr 29

10e jaargang. Uitgave van de Historische Kring Abcoude - Baambrugge

Inhoud:

- 100 Jaar IJclub Baambrugge

De Angstelkroniek is een uitgave van de Historische Kring Abcoude - Baambrugge en verschijnt drie maal per jaar.

Contributie:

Familieid lidmaatschap: € 15,- per-jaar
 Persoonlijk lidmaatschap: € 10,- per-jaar
 Buitenleden lidmaatschap: € 15,- per-jaar
 Losse nummers: € 4,-
 ISSN: 1569-6146

Redactie:

H. Hoogenhout
 Kleiweg 36
 1396 HX Baambrugge
harhoog@hetnet.nl
 tel. 0294 - 29 19 75

Redactiesecretariaat en eindredactie

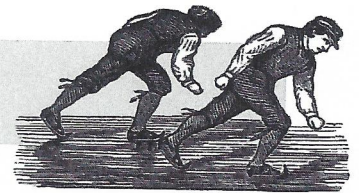
W.W. Timmer
 Achter de Kerken 40
 1391 LP Abcoude
 tel. 0294 - 28 4446
Wtimmer1@cs.com

D.L.H. Slebos
 Dongelmanstraat 8
 1391 EW Abcoude
 tel. 0294 - 28 49 93

Opmaak:

Hans Jansens, Amsterdam
hombre@xs4all.nl

Van de redactie

Zes maanden vooruitkijken duurt langer dan zes maanden terugkijken.

In april verscheen het eerste nummer voor de zomer, nu naderen we de winter. Een uitgelezen tijdstip om u een Angstelkroniek te presenteren die geheel gewijd is aan honderd jaar geschiedenis van de IJclub, Baambrugge. Ons redactielid Harmen Hoogenhout heeft veel research gedaan en interviews afgenomen. Het resultaat is er naar, zoals u kunt zien en lezen.

Tijdens de laatste jaarvergadering in april jl. traden drie bestuursleden af en trad vers bloed toe tot de bestuursgelederen. De heren Hans Aalders, Albert Hollander en Rein Rossing hebben de plaatsen ingenomen van Mies Vreeken, Ger van der Most en Huub den Bandt. Ger en Huub, resp. Voorzitter en penningmeester, hebben de club van ereleden versterkt.

Het bestuur is nu als volgt samengesteld:

Wim Timmer	Voorzitter
Christine Leijenaar	Secretaris
Hans Aalders	Penningmeester
Martijn Hes	Bestuurslid
Albert Hollander	Bestuurslid
Rein Rossing	Bestuurslid

Onze leden Ria en Theo Visser en Marijke Carasso stonden met Koninginnedag in de lintjesregen. Zij werden benoemd tot respectievelijk leden in de Orde van Oranje Nassau en Ridder in de orde van Oranje Nassau. Van harte gefeliciteerd.

In dit nummer:

100 JAAR
IJSCLUB BAAMBRUGGE

De voorjaarslezing in Abcoude in april was gewijd aan de geschiedenis van de Dom in Utrecht. Dermate interessant dat we diezelfde maand met onze excursie naar Utrecht gingen en o.m. de Dom hebben bezocht. Arie van Walbeek heeft dit bezoek vastgelegd op een foto-CD die in ons bezit is.

In het vorige nummer zijn toch een paar onnauwkeurigheden geslopen. Bij de foto op pag 337 staat dat Dirk van Teeseling naast de boorinstallatie staat. Maar dat is niet juist. Afgebeeld is Johannes van Teeseling (1881 - 1962).

Het artikel *Het jaar 1908* werd geschreven door Wim Timmer.

Tenslotte nog een noodkreet van onze penningmeester. Het blijkt dat een aantal leden hun contributie nog niet hebben overgemaakt. Het is ondoenlijk voor hem om de trage betalrs op te bellen, maar de nog uitstaande penningen gaan hem aan het hart. Kijkt u nog even op uw stapeltje nog niet verstuurde giro's en geef die van ons voorrang!

Honderd jaar IJsclub Baambrugge

Ter inleiding.

In het voorjaar van 2008 deed het bestuur van de IJsclub Baambrugge, die op 29 oktober dit jaar honderd jaar bestaat, het verzoek aan de redactie van de Angstelkroniek een historisch overzicht te schrijven. Ondergetekende heeft die taak op zich genomen.

Hij had daarvoor de beschikking over de notulen van de jaarvergaderingen (en soms jaarverslagen) vanaf 1931 tot en met 2007. Voorts is een kasboek aanwezig dat loopt van 1934 tot en met 1966 en een presentielijst van aanwezigen op de jaarvergaderingen van 1948 tot en met 1984.

Over de jaren 1908 tot en met 1930 is helaas geen materiaal beschikbaar.

Zoals zo vaak, en ik wil daar niemand mee tekort doen, is de inhoud van de notulen en jaarverslagen summier van aard. Altijd worden in de notulen de opening, de financiën en de bestuursverkiezingen gememoreerd. De rondvraag leverde nog het meeste "nieuws" op. Wel kon je tussen de regels door lezen de uitstekende sfeer die er altijd heerste.

Ik heb gepoogd uit de gegevens een beeld te schetsen, een beeld met name over de jaren 1931 tot ongeveer 1980. Over de jaren daarna heeft het bestuur van de ijsclub fragmenten opgenomen in zijn onlangs verschenen clubblad.

Voorts heb ik dankbaar gebruik gemaakt van twee boeken, te weten: *100 jaar winter*, het gedenkboek van het Gewest Noord-Holland/Utrecht van de KNSB 1895-1995, geschreven door Ron Couwenhoven en Huub Snoep, en "Op schaatsen door Noord-Holland en Utrecht", een overzicht van alle toertochten vanaf 1938, geschreven door Nico Buijze en Wiebe Blauw. Ron Couwenhoven heeft me ook voorzien van kopieën van stukken uit het archief van het Gewest Noord-Holland/Utrecht die betrekking hebben op de ijsclub Baambrugge. Hem ben ik veel dank verschuldigd.

Tenslotte ben ik veel oudere Baambruggers zeer erkentelijk voor de vele verhalen die ze wilden vertellen.

Harmen Hoogenhout

Het begin.

Op 29 oktober 2008 is het precies 100 jaar geleden dat de vereniging "IJsclub Baambrugge" werd opgericht.

Vijf mannen namen daartoe het initiatief.

Het waren:

Jhr. mr. Willem Bernardus Sandberg (1876-1918), burgemeester van Abcoude-Proosdij en van Abcoude Baambrugge;

Samuel Jacobus van der Lee (1881-1958), veehouder aan de Rijksstraatweg (thans nr. 115);
Gijsbertus Johannes van Schaick (1878-1945), veehouder aan de Rijksstraatweg (thans nr. 81/83);

Jacobus Hermanus de Groot (1854-1922), veehouder aan de Binnenweg (thans nr. 6/8);

Gijsbertus Johannes Goes (1851-1936), veehouder aan de Binnenweg (thans nr. 22).

Burgemeester Willem Sandberg werd voorzitter, Saam van der Lee secretaris en Gijs van Schaick penningmeester. Jaap de Groot en, zoals hij werd genoemd, lange Gijs Goes werden bestuurslid.

Het doel van de vereniging was onderverdeeld in 4 punten:

Het maken en onderhouden van ijsbanen;

Het veilig en ongehinderd ijsverkeer;

Bevordering van het wintervermaak;

Doelmatige werkverschaffing op het ijs.

Heel veel later, op 16 april 1925, zijn, blijkens een bijvoegsel van de Nederlandsche Staatscourant van 29/30 mei 1925, de statuten bij Koninklijk besluit goedgekeurd.

Aan het einde van de negentiende eeuw drongen de commissarissen van de Koningin er bij de burgemeesters op aan plaatselijke ijsverenigingen op te richten, die 's winters behulpzaam konden zijn bij het onderhouden van en het toezien op de ijsbanen. Met name moet dan gedacht worden aan het sneeuwvrij houden van ijsbanen en het aanduiden van gevaarlijke plaatsen zoals bijvoorbeeld dun ijs nabij bruggen en bij bijten. Zij waren verplicht om bij branden snel water op te kunnen pompen.

Het bevorderen van het ijsplezier stond in die tijd, met regelmatig strenge winters, hoog in het vaandel bij de gemeentebesturen. Zo bepaalde de gemeenteraad van Abcoude-Baambrugge op 29 november 1894 in de Algemene Politie Verordening, dat niemand "zonder vergunning van de burgemeester vloten, balken, bomen, planken, palen of ander hout in de openbare wateren mocht laten liggen. Bovendien mochten er geen ijsbruggen gelegd worden, sloppen in

het ijs gemaakt worden, iets op het ijs gestrooid, nedergelegd of daargesteld worden, wat voor het gebruik ervan door schaatsenrijders of voor sleden hinderlijk kan wezen".

Hoe werd het doel van de "IJsclub Baambrugge" in de begintijd nu waar gemaakt? Wat wil het nu zeggen als er ijsbanen gemaakt en onderhouden moeten worden die veilig en ongehinderd ijsverkeer mogelijk maakt waardoor het wintervermaak bevorderd wordt? De punten a,b en c uit de statuten dus.

We moeten dan beginnen met een onderscheid te maken tussen een ijsbaan die bovenlokaal ijsverkeer mogelijk maakt en een ijsbaan die geschikt gemaakt wordt voor de lokale bewoners die wilden schoonrijden of hard rijden.

Voor het bovenlokale ijsverkeer moest het ijs in de "Angstel" voorzien worden van aanduidingen bij gevaarlijke plaatsen en moest een vier meter brede baan sneeuwvrij gehouden worden vanaf de noodsluis, ook wel Damsluis genoemd, nabij de Oude Dijk tot aan de Donkervlietse Brug bij Loenersloot. Ruim drie kilometer dus! Dat laatste was afgesproken met het bovenlokale Gewest. De districtsvoorzitter daarvan bracht jaarlijks verslag uit van de werkzaamheden van de ijsclubs. In 1934 was dat Jan Trouw uit Abcoude. Hij schreef over Baambrugge op 28 december 1934 aan het hoofdbestuur van het Gewest het volgende: *Allereerst werd op de Vliet bij het stoomgemaal een mooie baan aangelegd en was het daarna mogelijk de Angstel-baan in gereedheid te brengen. De doorgaande baan vanaf het gebied Abcoude tot aan Loenersloot werd geveegd en afgezet. Een schoonrijderij en hardrijderij werd gehouden. Men zat dus niet stil in Baambrugge.*

Ijsbaan bij Nelis.

De ijsbaan voor de lokale bewoners heeft vele jaren gelegen op de Angstel, tussen de Binnenweg en de Rijksstraatweg, ongeveer vanaf de algemene begraafplaats tot aan bijna het einde van de Binnenweg, ter hoogte van boerderij Elba. De reden om voor die plaats te kiezen, was de luwte en de verbreding van de Angstel aldaar. Vanaf 1938 werd er verlichting aangebracht. Aan de wal waren er in de boomgaard van "Vrederust" lampen aangebracht aan door timmerman Leen Hendriks beschikbaar gestelde palen, *waardoor er geen einde aan de ijspret behoefde te komen als de duisternis inviel.* Tijdens de jaarvergadering het jaar daarop werd garagehouder Piet van Dis daar dank

Markante bestuursleden

S.J. van der Lee (oprichter, secretaris van 1908-1939 en voorzitter van 1939-1958) (foto S.J. Alleman)

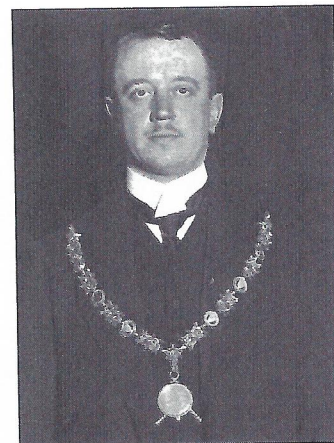
Samuel Jacobus van der Lee werd geboren te Baambrugge op 8 november 1881 en overleed aldaar op 27 augustus 1958. Hij was gehuwd met Dirkje de Groot (1878-1954). Saam van der Lee was veehouder aan de Rijksstraatweg, nu nrs. 113-115. Hij is tot nu toe het langst zittende bestuurslid geweest van de ijsclub Baambrugge. Uit de vele openingswoorden blijkt zijn liefde voor het schaatsplezier in Baambrugge. Bovendien bekleemtoonde hij de saamhorigheid." Als we de handen ineen slaan, kunnen we héél veel in Baambrugge". Tegen het nieuwe bestuurslid Fokker, die nog niet zo lang in het dorp woonde, zei hij: *zo word je een echte Baambrugger*. In 1945 verloor hij zijn enige zoon(en beoogd opvolger), die als verzetsstrijder kort voor het einde van de Tweede Wereldoorlog door de Duitse bezetter gefusilleerd was. Hij overleed in 1958, vlak voor de jaarvergadering waarin hij zijn 50-jarig bestuurslidmaatschap zou gedenken. Tijdens de 50^e jaarvergadering op 29 oktober 1958 herdacht de toenmalige voorzitter Bruin Portengen hem met de volgende woorden: *Dat hij het is die juist deze vergadering moet openen, doet hem leed, maar ieder begrijpt waarom. Met hem toch had de hele vereniging gehoopt dat de Heer S.J. van der Lee dit had kunnen doen. De IJscub was door hem mede opgericht en een bijna vijftigjarig bestuurslidmaatschap is een unicum in het verenigingsleven. Van der Lee was zelf een groot liefhebber van de ijssport en een bekwaam rijder. Hij heeft al die jaren de club gediend en met z'n enthousiasme steeds de sportieve geest wakker weten te houden, waardoor onze 50 jaar oude club nog zo jong in ons dorpsleven staat. De laatste jaren zei hij steeds vaker: jullie hebben niets meer aan mij. Maar toch had hij de touwtjes goed in handen en liet hij je precies doen wat hij nodig vond en zoals hij dacht dat het het beste was voor de IJscub. Wat spijt het ons, dat voorzitter Van der Lee niet meer in ons midden kan zijn. 27 augustus is hij overleden en op 30 augustus hebben we hem naar het kerkhof gebracht. Nu vieren we ons jubileum en de stoel van onze voorzitter is leeg. Daarna verzocht hij de aanwezige leden op te staan en enkele ogenblikken stilte te betrachten om Saam van der Lee te gedenken.*

Jhr. mr. W.B. Sandberg

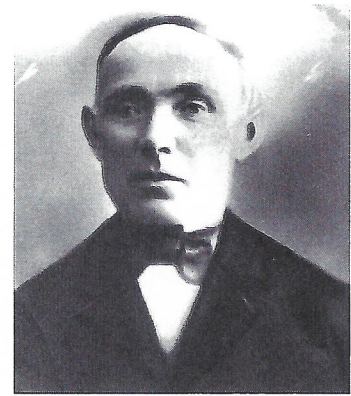
(oprichter en voorzitter van 1908-1912)
(foto Noord-Hollands Archief, Haarlem)

Jhr. mr. Willem Benardus Sandberg, de eerste voorzitter en oprichter van de ijsclub Baambrugge, was van 1903 tot 1912 burgemeester van Abcoude/Proosdij en van Abcoude/Baambrugge. Tevens was hij in die periode lid van Provinciale Staten van Utrecht. Hij werd geboren te Apeldoorn op 19 december 1876. Zijn ouders waren jhr. Henri Francois Maria Elisa Sandberg en jkvr. Henriëtte Anne Jacqueline Roëll. Na zijn vertrek uit Abcoude/Baambrugge werd hij burgemeester van Haarlem. Gedurende de Eerste wereldoorlog heeft hij als particulier zich zeer ingezet voor de zorg van Belgische vluchtelingen. Op 13 december 1918 stierf hij heel plotseling aan de Spaanse griep met bijkomende longontsteking. In de necrologieën wordt hij omschreven als levenslustig en als een harde werker.

G.J. Goes (*Oprichter*) (foto M.G. Goes)

Gijsbertus Goes (in de volksmond werd hij altijd "lange Gijs Goes" genoemd) werd geboren in Baambrugge op 6 juni 1851. Hij overleed te Amsterdam op 6 december 1936. Hij was getrouwd met Maria Broere (1855-1931). Gijs Goes was veehouder aan de Binnenweg, nu nr. 22. Hij pachtte de boerderij van Saam van der Lee. Later had hij een melkzaak te Amsterdam.

G.J. van Schaick (*Oprichter en bestuurslid/penningmeester van 1908 - 1944*) (foto M. Simonis-v.d. Hove)

Gijsbertus Johannes van Schaick werd geboren op 21 januari 1879 te Baambrugge en overleed op 2 augustus 1944 te Utrecht. Hij was gehuwd met Maria van Overbeek. Gijs van Schaick was met hart en ziel aan de schaatssport verbonden. Jarenlang beheerde hij de kas van de ijsclub. Op de ijsbaan van de Angstel was hij te vinden als er toegangskaartjes verkocht moesten worden, maar het liefst won hij schaatsers als lid van de ijsclub.

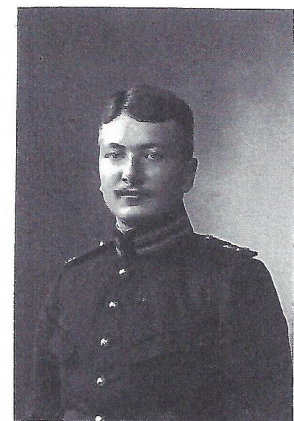
J.H. de Groot (*oprichter en bestuurslid van 1908-1922*) (foto D. de Groot)

Jacobus Hermanus de Groot werd 12 juni 1854 geboren te Baambrugge en overleed aldaar op 18 februari 1922. Hij was gehuwd met Elizabeth Moerman (1864-1943). Aanvankelijk woonde hij op een inmiddels afgebroken boerderij aan het Zand- en Jaagpad, nu ter hoogte van nr. 5. Later was hij veehouder op Dank en Hoop aan de Binnenweg, nu nr. 6

Mr. F.C.C. Baron van Tuyll van Serooskerken van Zuylen (*voorzitter van 1912-1917*) (foto F.C.C. van Tuyll van Serooskerken)

Mr. Fredrik Christiaan Constatijn Baron van Tuyll van Serooskerken van Zuylen was van 1912 tot 1917 burgemeester van Abcoude/Proosdij en van Abcoude/Baambrugge. Gedurende die periode was hij ook voorzitter van de ijsclub Baambrugge. Hij werd geboren op 15 juli 1886 en overleed te Zuilen op 3 juli 1958.

voor gezegd, want door hem was de verlichting te aangebracht. Zo kon er dus ook 's avonds geschaatst worden. Piet van Dis was overigens vindingrijk, want in 1939 sloot hij een radio aan op luidsprekers en kon er gezwerd worden op de muziek. Bovendien hielp hij de baanvegers een handje door met een voor op zijn auto gemonteerde schuif de ijsbaan sneeuwvrij te maken. Na de Tweede Wereldoorlog verhoogde Ruth Nelis de vreugde nog meer door het afdraaien van door hem uitgezochte muziek. Hierbij mag niet vergeten worden de aanwezigheid van de onvergetelijke koek- en zopient van mevrouw Meerman-Nieuwendijk. Zij zorgde voor een stuk gezelligheid en bij haar kon de innerlijke mens versterkt en verwarmd worden. Vele jaren hebben de Baambruggers daar hun ijsplezier beleefd. Wie lid was van de ijsclub, kon daar gratis schaatsen, wie geen lid was moest een toegangkaartje kopen van de penningmeester, vele jaren Gijs van Schaick, Bruin Portengen en Frits de Groot. Zij schaatsten daar met een om hun nek hangende doos, spiedden de baan af naar niet-leden en maanden hen een toegangkaartje te kopen of lid te worden.

Baan veggen.

Het onderhouden van de bovenlokale ijsbaan viel ook onder de verantwoordelijkheid van de ijsclub. En hier komen we aan de vierde doelstelling, de doelmatige werkverschaffing op het ijs. Zeker gedurende de wintermaanden waren er in de dertiger jaren van de vorige eeuw veel werklozen die aangewezen waren op de gemeentelijke armenkas of de kerkelijke diaconieën. Met het sneeuwvrij houden van de ijsroute tussen de Damsluis en de Donkervlietse Brug konden zij tijdelijk buiten een steunuitkering blijven. Voor

de werkzaamheden werden zij betaald uit de kas van de ijsclub. In 1937 werd tijdens de rondvraag van de jaarvergadering gevraagd *wat de baanvegers zullen moeten verdienen*". *Algemeen is men van oordeel dat het meer moet worden dan de steun bedraagt. Ook moeten de ijverigsten hiervoor in aanmerking komen.* We moeten dit werk niet onderschatten, gebeurde het net na zonsopkomst als het het koudst is. Een bekende baanveger is Jan Marsen geweest, echtgenoot van Marie Marsen-Schockman die de dorpsbrug bediende. Naast het baanvegen had Jan Marsen de opdracht langs de dorpsbrug stro te leggen om het klunen mogelijk te maken. Andere bekende baanvegers waren Bart van Beusekom, ook wel "kromme Bart" genoemd, en Hannes Vonk, boerenknecht bij de jarenlange voorzitter van de ijsclub, Saam van der Lee. Het sneeuwvrij houden van de ijsbaan was een afspraak met de regionale Ijsbond Hollands Noorderkwartier, later genaamd het gewest Noord-Holland/ Utrecht. Iedere daarbij aangesloten ijsclub had de verantwoordelijkheid voor een in onderling overleg aangewezen ijsroute. De reden van die afspraak was te voorkomen, dat iedere losse baanveger geld vroeg aan toertochtrijders. *Wie een bepaalde tocht wilde rijden, moest een zak vol centen meenemen voor mensen die een bepaald stuk ijs sneeuwvrij hadden gehouden, zo werd er gezegd.* Wildgroei werd dus voorkomen, want de baanvegers hadden een officiële status gekregen en hoefden niet langer hun hand op te houden als er toertochtrijders passeerden. Na de Tweede Wereldoorlog werd het baanvegewerk gedaan door vrijwilligers uit het bestuur en de leden. We lezen dat in het verslag van de jaarvergadering 1951. Voorzitter Saam van der Lee: *We leven thans in een tijd dat baanvegers*

"van de baan" zijn. Secretaris van Rossum ziet graag een het lijstje van de vrijwillige baanvegers uitgebreid.

Ijsplezier.

Uit de geraadpleegde stukken is moeilijk te halen hoe de ijsvreugde (en soms -verdriet) zich manifesteerde. In de verslagen van de jaarvergaderingen en (soms) jaarverslagen moesten we het doen met algemeenheden, zoals *we hadden een korte winter, slechts enkele dagen was het ijs hard genoeg om*

Baanvegers, koud handwerk, vaak bij snijvende wind.

op te kunnen schaatsen of "koning winter was ons goed gezind, meer dan twee weken konden we onze schaatsen onderbinden en mocht het bestuur verschillende wedstrijden organiseren. Merkwaaardig genoeg wordt ons over de periode net voor en net na het begin van de Tweede Wereldoorlog meer gemeld. Waarschijnlijk komt dit doordat er in die jaren een paar strenge winters waren. Wij putten uit de jaarverslagen en nog meer uit persverslagen enkele gegevens, die een beeld vormen van de Baambrugse ijsgenoegens, een beeld overigens dat we ons ook herinneren uit de vijftiger en zestiger jaren van de vorige eeuw.

Net voor kerstmis 1938 vroor het zo hard dat er geschaatst kon worden op de Angstel. De snerpend koude wind weerhield de ijsliefhebbers er niet van de schaatsen onder te binden. Soms zag het er zwart van de mensen. Helaas moest een wedstrijd worden afgelast vanwege de sneeuw, die zo hard joeg, dat de dwarrelende vlokken te zeer het uitzicht belemmerden.

*Aan de activiteiten van het ijsclubbestuur was het te danken dat de avond voor kerst 1939 een mooie ijsbaan in gereedheid was gebracht. Ditmaal langs De Krom (Zand- en Jaagpad) vanaf de brug tot aan Klein Baambrugge (café De Punt). Voor een mooie verlichting was een zeer praktische maatregel genomen: *aan de bestaande elektrische straatverlichting had het bestuur van de ijsclub verstelbare afschermers aangebracht die naast de lichtenrij maakten, dat een buitengewoon helder licht op de ijsbaan scheen.* Veel zwierende paren bewogen zich over de spiegelgladde baan en gedurende de hele avond was de ijspret in volle gang. Helaas liet 's nachts de dooi haar natte sporen achter, waardoor de Kerstdagen op de wal moesten worden doorgebracht. Maar op 5 januari 1940 meldt het persverslag, dat de banen rondom het dorp, op een enkele uitzondering na, in goede staat zijn. Er wordt veel gereden. *Donderdagmiddag zijn de eerste wedstrijden gehouden en wel ringsteken voor paren, één van de grootste attracties voor de Baambrugse jeugd. Ook 's avonds zal de baan, te beginnen bij het kerkhof, bereikbaar zijn. De IJclub voorzag wederom de wallekant van voldoende lichten.* In het verslag van de jaarvergadering eind 1940 overzag voorzitter Saam van der Lee de voorbije winter nog eens. *Wij kunnen er royaal op terugzien. De IJclub komt veel lof toe. De afgelopen winter bracht veel vorst. Doordat er veel water is, kan men ook veel ijs krijgen. En dat hebben we gehad, al was het**

niet altijd even mooi. Het werk van de IJclub was eigenlijk banen leggen van Loenersloot tot halverwege het sluisje-Abcoude (De Damsluis nabij de Oude Dijk.) Dit is één der doelen van de vereniging. Daarnaast mocht men doen wat men wilde. En zo is het met ijs gelegen: men wil wedstrijden, aardigheidjes. Het tekent de voortvarendheid van een lid van het bestuur, die, toen het ijs nog maar zo-zo was, het al geprobeerd had en een sneeuwschuif had gebruikt, toen het ijs nog flink kraakte. De voorzitter had er graag bij willen zijn. Weinig beloning had de man echter voor zijn werk gehad, want dan vroor het weer, dan sneeuwde het. De plaatselijke baan was met vereende krachten tot stand gekomen. Niet alleen bestuursleden, maar ook gewone leden hadden daarvoor de bezem en de sneeuwschuif opgepakt. Spreker juicht het saamhorigheidsgevoel, dat hieruit sprak, zeer toe". Secretaris Bertus van Rossum voegde er nog aan toe, dat *"we prachtig geslaagde gekostumeerde wedstrijden, kindervedstrijden en koppelwedstrijden hebben kunnen organiseren. Niet minder dan veertien waren er verreden.* Onder gekostumeerde wedstrijden moeten we verstaan zwierende paren die zich verkleed op het ijs vertoonden. Om daarvan een beeld te geven, melden we de prijswinnaars van 7 januari 1940. Matje Moen en dhr. Reuring kregen de eerste prijs (Matje kreeg een paar kunstschaatsen). Ze hadden zich uitgedost als Pierrots. De tweede prijs (een mooi schemerlampje) ontvingen metselaar Jo van Vliet en zijn echtgenote. Zij vertoonden zich als een Volendams echtpaar. De derde prijs (een elektrisch theelichtje) ging naar het "Russisch paar", schilder Han Tober en zijn echtgenote. Creativiteit kon het bestuur van de IJclub niet ontzegd worden, want in februari 1940 werd er een wedstrijd met hindernissen georganiseerd. Men moest alvorens de baan werd bereiden, beginnen met een kleine afstand af te leggen per prikslee, daarbij de schaatsen aanhoudend. Aan het eind daarvan volgde koekhappen om tenslotte al schaatsend met in de hand een schaal met een ei de tocht te volbrengen. Liesje de Groot nam alle hindernissen vlot en ontvangt de eerste prijs. Enkele dagen later vond er een estafettewedstrijd plaats. Viertallen (twee mannen en twee vrouwen) moesten zo snel mogelijk een vlaggetje aan elkaar doorgeven. Na deze krachtmeting eindigden als eersten (van de vrouwen) Willy Bogaard, Map Gentenaar en (van de mannen) dhr. Blik en Jan Nelis. De tweede prijs ging naar M. Coers-Griffioen, Jannie Verhoef

Schaatsen op de natuurijsbaan op de Angstel. Op de achtergrond boerderij "Paddenburg" aan de Rijksstraatweg.

(De Horn), Cor Galekop en Elbert Moen. En als derde eindigden Jeane Tukker, Geertje de Groot, dhr. Boerstra sr. en Cor Pieterse.

De jaarvergaderingen

Jaarlijks nodigt het bestuur van de ijsclub de leden uit voor de jaarvergadering. We weten zeker dat die vanaf 1931 worden gehouden in het café van H.C. (Hein) Meerman en zijn vrouw C.C.P. (Neel) Meerman-Nieuwendijk aan de Dorpsstraat (nu nr. 17). Het echtpaar Meerman trouwde op 26 september 1929 en nam het café over van vader J.P. (in de volksmond genoemd Juppe) Meerman die het pand in 1883 had gekocht en er een café in vestigde. Waarschijnlijk zijn de jaarvergaderingen vanaf de oprichting daar gehouden. De laatste vond daar plaats in 1971 toen Hein en Neel Meerman vanwege hun leeftijd het café moesten sluiten. Uit de beschikbare notulen blijkt dat het er altijd geanimeerd aan toe ging. De opkomst van de leden varieerde van 15 - 30. Voor de pauze werden de huishoudelijke zaken afgehandeld en na de pauze volgde stevast het gezamenlijk biljarten met stoof en kruk, uiteraard onder het genot van enige spiritualiën. Bakker Lucas van Walbeek, en later zijn zoon Gerrit, baktten speciaal voor de jaarvergaderingen extra grote bitter-

koeken voor bij de koffie. De kinderen Meerman hoopten altijd op een lage opkomst, want dan konden zij de volgende dag de restanten verorberen.

Op 30 november 1933 werd de 25^e jaarvergadering gehouden. De notulen melden daarover, dat *toen men ter vergadering kwam, kon men direct bemerken dat het iets bijzonders moest zijn, want de zaal was keurig verzierd*. In het bijzonder werd Jan Trouw uit Abcoude verwelkomd. Hij vertegenwoordigde het bestuur van de Ijsbond Hollands Noorderkwartier. Hij wenste het bestuur van de ijsclub geluk met het 25-jarig bestaan. *Dat genoemde heer (Trouw) zich op zijn gemak voelde, liet hij in zijn gloedvolle rede uitkomen. Hij mocht nog zoo aardig verhalen dat hij met F.C.C. Baron van Tuyll van Serooskerken, onze toenmalige voorzitter, op uitnodiging onze algemene vergadering bezocht. Dat was in de tijd dat het vervoer geschiedde met paard en rijtuig.*

Dat het er ook gemoedelijk aan toeging, blijkt uit de jaarvergadering van 2 december 1938. Voorzitter L. Dokkum sr. was wegens ongesteldheid verhinderd de vergadering bij te wonen. Hij had dit bij brief aan het bestuur kenbaar gemaakt en adviseerde daarin de vergadering te laten voorzitten door zijn zoon Lolke Dokkum jr. Een opmerkelijk advies, want Lolke jr. was geen bestuurslid. De vergadering had kennelijk een groot vertrouwen in hem, want zonder slag of stoot kreeg hij die avond de leiding.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog moest er voor

Jannie Voorneveld en Greetje van Walbeek schaatsend op de natuurijsbaan op de Angstel. Op de achtergrond de boerderij Overvliet.

Corrie de Groot-Salentijn en Jan Fluit Sr op de natuurijsbaan op de Angstel. Links op de achtergrond Middeldvaart.

zaam feit! Het is al heel wat 40 jaar lid te zijn van een vereniging, maar 40 jaar bestuurslid is zeker een zeldzaamheid. En altijd in touw zijn voor z'n club is iets wat niet genoeg gewaardeerd kan worden. En hoe heeft hij het altijd gedaan? Altijd op de baan en bij de wedstrijden. Hierna werd voorzitter van der Lee een bloemenmand overhandigd als klein bewijs van dankbaarheid. Voorts sprak Jan Trouw nog enkele woorden. Hij roemt de kolossale saamhorigheid in Baambrugge en vindt daarin de oorzaak van de grote activiteit die in Baambrugge altijd ontwikkeld wordt.

het houden van de jaarvergaderingen vooraf toestemming krijgen van de Procureur-generaal van het Gerechtshof te Amsterdam. Die werd verleend onder voorwaarde dat er geen onderwerpen van politieke aard werden besproken. In 1943 werd de 35^e jaarvergadering gehouden, maar *door de tijdsomstandigheden droeg die geen feestelijk karakter.* In 1944, voor het eerste en voor het laatst, is er geen jaarvergadering gehouden.

Op 29 oktober 1948 vond de 40^e jaarvergadering plaats. Voorzitter Saam van der Lee opende *deze jubileumavond met een hartelijk welkom aan zoo velen, die aan de oproep van de IJclub gevolg hadden gegeven deze bijzondere jaarvergadering bij te wonen. Dit verheugde de voorzitter ten zeerste. Hij zag hierin waardering en meeleven met onze IJclub. Spreker vond veertig lange jaren voor een vereeniging een tijdperk waarop wij met trots terug op mogen zien. Dat de IJclub Baambrugge dit heugelijke feit in zulke goede gezondheid mag vieren, schreef spreker vooral toe aan het feit, dat de vereeniging steeds aangevuld was met jong bloed en dit werkt krachtig.*

Secretaris Bertus van Rossum kreeg daarna het woord. Hij memoreerde de oude oprichters van de IJclub. Maar het bijzondere hierbij vond hij, dat *bij al die oude namen ook al stond de naam van Den Heer S.J. van der Lee. Welk een zeld-*

De avond werd afgesloten met een optreden van het duo Pander/Meester uit Abcoude die onder begeleiding van een accordeonist verschillende liederen ten gehore bracht. *Dat het gebodene op prijs gesteld werd, bewees de goede stemming die er heerste en het late uur waarop ieder voldaan naar zijn hangmat ging. Een avond waarop met genoegen mag worden terug gezien, aldus de secretaris.*

In 1949 was de voormalige hervormde pastorie (nu Dorpsstraat 23) verbouwd tot verenigingsgebouw annex sportaccommodatie (ook wel de gymnastiekzaal genoemd). Het bestuur van de IJclub was uitgenodigd bij de opening aanwezig te zijn. Dit was zeer op prijs gesteld maar, zo stelde voorzitter Saam van der Lee tijdens de jaarvergadering van 20 december 1949 voor: *in onze Oude Clubhuis (bij Meerman dus) te blijven vergaderen.* En zo werd besloten.

Tijdens de jaarvergadering van 19 december 1950 werd G. (Gijs) Moerman jr. in het bestuur gekozen. Hij had echter bedenkingen vanwege zijn drukke werkzaamheden als veehouder. Saam van der Lee, zelf ook veehouder, drong echter sterk aan, want *het werk van het ijsclubbestuur valt niet in de hooibouw. Als er werk voor het bestuur van de IJclub is, staat de barometer altijd onder nul.* De heer Moerman nam toen lachend zijn benoeming aan.

Tijdens de jaarvergadering van 10 december 1956 bracht het lid Theo Hekel een wat heikel

onderwerp ter sprake. Op de natuurijsbaan aan de Binnenweg wilde hij twee banen hebben. Eén voor de schoonrijders en één voor de "rechtrijders" (hardrijders). Als argument bracht hij naar voren de vele ongelukken die er gebeurden en de hinder die men van elkaar ondervond. De voorzitter onderkende de problemen, maar *separeren* (de banen scheiden) leek hem moeilijk. De baancommissie moest er maar eens *volle aandacht aan schenken*.

Op 29 oktober 1958 werd, zoals de notulen melden, *in het oude Stamcafé Meerman het 50-jarig jarig jubileum gevierd*. Er was een receptie met verschillende sprekers. Burgemeester Quarles van Ufford *achtte het een geweldige prestatie voor een zo klein dorp als Baambrugge om een club zo lang in stand te houden. Met blijdschap gaf hij dan ook uiting aan zijn gevoelens van sympathie voor de jubilerende vereniging, welke hij met de beste wensen voor haar welzijn vergezeld liet gaa*"

De heer D. Broekhuizen, voorzitter van de Oranjevereniging, *trok een parallel tussen beide verenigingen. Beiden organiseren wedstrijden, maar de één doet het in het warme en de ander in het allerkoudste jaargetij.*

De heer G. Fluit sprak namens de feestcommissie. Hij gaf een *zeer geestig samengesteld overzicht van alle ups en downs der voorbije jaren*. Maar boven alles, sprak hij *van de prettige sfeer waarin steeds gewerkt werd en dit acht spreker de grondslag van het gouden bestaan*. Voorts memoreerde hij, dat *uit alles ook de trouw bleek aan*

Café Meerman. Al waren er wel eens andere voorstellen voor een vergaderlokaliteit, steeds was de reactie: Geen sprake van, wij blijven bij Meerman.

De zaterdag daarop, 1 november 1958, was er een feestelijke bijeenkomst in

Twee vrijwilligers repareren de landijsbaan met water.

het verenigingsgebouw, voorbereid door een feestcommissie die bestond uit de dames Anna Grevenstuk en Thea Meerman en uit de heren Gijs Fluit (voorzitter), Bruin Portengen en Dick van Rossum. Tijdens dit feestelijk samenzijn werden drie leden gehuldigd die al 50 lid waren: mevr. E. Moerman-de Groot, dochter van oprichter J.H. de Groot, bakker Lucas van Walbeek en contributieophaler Henk Griffioen, alias Henk Stok. Ook mevrouw Meerman-Nieuwendijk werd gehuldigd als trouwe gastvrouw van de ijsclub. *Dit werd met luid applaus door de aanwezigen onderstreept. Daarna had de avond een genoeglijk verloop. Een vrolijk gezelschap trad op en bracht een leuk programma op het toneel. Zij oogstten een daverend applaus.* Tijdens de 75^e jaarvergadering op 7 december 1983 werd nog even teruggekeken op de jubileumviering van 29 oktober daarvoor. In het dorps huis De Vijf Bogen is toen het feest gevierd met 's middags voor de jeugd de vertoning van de film *De bende van hiernaast* waarin leden van de ijsclub gefigureerd hadden. (Die actie had drieduizend gulden voor de clubkas opgeleverd.) 's Avonds is er een receptie gehouden, was er muziek en werd het rad van avontuur gedraaid.

De lange weg naar de landijsbaan.

Een dorp aan de rivier is voor schaatsliefhebbers natuurlijk een feest. Vele Baambruggers konden als het ware op hun sloffen naar het bevroren water van de Angstel lopen, hun schaatsen onderbinden en wegrijden. Er deden zich ech-

Priksleewedstrijd op de landijsbaan. Henk van Schaik en René Prenger.

en zegt toe, na de wensen van de leden gehoord te hebben, één en ander te bezien, maar houdt beslissingen aan het bestuur. Hij was dus voorzichtig.

Het jaar daarop werd de kwestie nog een tikkeltje scherper aan de orde gesteld. Het lid Van 't Blok vroeg in hoeverre de ijsclub de baas is over de baan, die op

ter ook problemen voor. Door het relatief diepe water van de Angstel duurde het lang voordat het ijs betrouwbaar genoeg was om er op te kunnen schaatsen. Maar nog neteliger was het feit, zeker voor de Tweede Wereldoorlog en nog zo'n 15 jaren daarna, dat de beroepsscheepvaart het aandikkende ijs stuk voer. Met name het vee-transport door de Angstel was een boosdoener. Het duurde daardoor vaak (te) lang voordat de ijsbaan geopend kon worden en als het dan zover was, was die nogal eens van slechte kwaliteit vanwege de door de scheepvaart veroorzaakte vastgevroren schotsen.

De oplossing was een landijsbaan. Een stuk land met een dunne laag opgespoten water zou de hiervoor genoemde problemen oplossen. Mejuffrouw A.H. (Anna Grevenstuk (verslaggeefster van verschillende regionaal verschijnende weekbladen) begon er als eerste over. Tijdens de jaarvergadering op 1 december 1939 stelt zij voor *de mogelijkheid te bezien om totstandkoming van een ondergelopen landijsbaan tussen bijvoorbeeld de Krom en de Coupure.* (In Baambrugge werd -en wordt- het Zand- en Jaagpad "De Krom" genoemd en de Rijkstraatweg tussen café/restaurant De Punt en garage Petrogas duidde men vroeger aan als "De korte Coupure"). Veel van de aanwezige leden stemden met het voorstel in, maar tegenargumenten speelden ook een rol, want zo zegt het verslag: *Zij zouden graag een dergelijke baan tot stand zien komen, maar de grote aanlegkosten hieraan verbonden schrikt de meesten af.* Voorzitter Saam van der Lee reageert hierop

rijkswater gelegen is? Waarschijnlijk doelde hij op het stuk gevaren ijs op de Angstel die toen rijksvaarwater was. Voorzitter Saam van der Lee vond dit een teer punt. Hij vervolgt dan: Wat men door samenwerking tot stand brengt, is wel iets waar men recht op heeft, maar of men een baan kan krijgen waarvan men kan zeggen: "dat is onze baan", dat kan spreker niet zeggen. Hij roept dan op tot een stukje medewerking van de verschillende belanghebbenden, ook van de schippers, en haalt een voorbeeld aan van vroeger, toen er door tegenwerking van een enkele een hele wedstrijd niet door kon gaan. Door tegenwerking komt er niets tot stand, met medewerking alles. Van 't Blok kon waarschijnlijk niet veel met de reactie van de voorzitter, want hij zou het toch toejuichen een eigen baan te hebben. Saam van der Lee bleef echter terughoudend en gooide het nu over een andere boeg. Hij bracht naar voren, dat daar zeer hoge kosten aan verbonden zijn. De contributie zou minstens een gulden moeten worden. In Breukelen had hij geïnformeerd. (in Breukelen had men toen al een landijsbaan.) Daar was de contributie zelfs drie gulden. Stukken land onder laten lopen valt niet mee. En... hij had nog een argument, want terwijl men hier in Baambrugge iedere dag feest had, lag daar de hele baan onder de sneeuw. Bevroren water boven land valt dus niet altijd mee. Van 't Blok geeft zich niet zo maar gewonnen, want, zo zegt hij een club met 200 leden en geen landijsbaan hebben, zou in Friesland niet denkbaar wezen. Van der Lee was daar niet van onder de indruk en zei niet te geloven, dat wij

Jeugdschaatsen onder leiding van Christien Aaftink op de Jaap Edenbaan in Amsterdam.

een paar herstemmingen. Aanvankelijk kreeg R. (Ruth) Nelis (veehouder aan de Binnenweg) de meeste stemmen, maar die bedankte. In 1934 werd Jan Zagt niet herkozen, hoewel hij zich wel beschikbaar had gesteld. Dat is in de hele geschiedenis van de IJclub Baambrugge zelden voorgekomen. De vraag hierbij is gewettigd

er meer leden om zouden krijgen, misschien wel wat van buiten af.

In verband met bovenstaand verslag maken we even een klein uitstapje. We doen dat vanwege de opmerking van Saam van der Lee toen hij zei: *Door tegenwerking komt er niets tot stand, met medewerking alles.* In Baambrugge woonde aan de Binnenweg vele jaren veehandelaar Jan Zagt. Hij vervoerde zijn handelsvee per schuit en was dus een belangrijke veroorzaker van het stuk varen van het ijs op de Angstel. We weten zeker dat Jan Zagt vanaf 1928 in het bestuur van de ijsclub zat, want in 1931 was hij herkiesbaar. In dat jaar werd hij echter pas gekozen na

of de moeizame verkiezing (in 1931) en het niet herverkiezen (in 1934) van Jan Zagt veroorzaakt werd door het (te) lang blijven varen als het ijs in de Angstel aanvroor. Hoe het ook zij: het bleef een netelige kwestie want het persoonlijk belang (zijn broodwinning!) botste met het algemene belang van veel schaatsliefhebbers. Tot aan de jaarvergadering van 1945 horen we niets meer over de landijsbaan. De vraag is of dit te maken had met de oorlogsjaren. Wij denken

Jong geleerd, oud gedaan. De landijsbaan aan de C.P. van der Leestraat. Op de achtergrond de Grevenstukstraat.

van niet. Veeleer met het feit dat er gedurende die periode een paar strenge winters waren met veel ijsplezier.

Op 11 december 1945 stelde N. (Niek) Gentenaar (melktransporteur) de landijsbaan weer aan de orde. Hij voerde een pleidooi voor een ijsbaan op onder water gelopen land, met banen voor wedstrijden en dergelijke. Spreker vindt het jammer, dat hier zo weinig gelegenheid is om baan te maken door het steeds stuk varen van de Angstel. Hij kwam goed beslagen ten ijs, want spreker heeft in Friesland zijn licht opgestoken omtrent de aanleg van banen en vindt ze daar prima in orde. Dit laatste spreekt sommige leden niet erg aan, omdat Friesland niet met hier vergeleken kan worden, daar men in het Noorden veel eerder rijden kan. Gentenaar kreeg echter ook bijval. Het zojuist gekozen bestuurslid L. (Lolke) Dokkum (gemeenteontvanger van Abcoude) zou graag een oplossing zien, waardoor men hier met een dag of drie vier rijden kon. Voorzitter Van der Lee reageert weer terughoudend. Hij zegt dat de kosten voor dergelijke banen bijzonder hoog zijn en wil vooral de financiële kant voorzichtig bekijken. Wel zegt hij te doen wat hij kan. Penningmeester B. (Bruin) Portengen (veehouder) is gereserveerder, want hij vraagt zich af, waar of het geld voor een dergelijke baan vandaan zou moeten komen? Gentenaar helpt hem dan een handje door op te merken dat een landijsbaan publiek trekt, waardoor je de onkosten kunt dekken. Alles goed en wel, denkt Van der Lee, maar hij brengt nog even in herinnering de aardige en vele wedstrijden die we de afgelopen tijd hebben weten te organiseren bij wat behoorlijk winterweer. En, zegt spreker, moeten we niet vergeten dat ons eerste doel is, als lid van de Ijsbond Hollands Noorderkwartier, banen op de Angstel maken. Op de jaarvergadering van 10 december 1946 wil Ruth Nelis gaarne een betere baan. Als ondergelopen land niet gaat, stelt spreker de Molenvliet voor. (Hij bedoelde de vliet achter het watergemaal aan de Rijksstraatweg, tegenover café/restaurant De Punt, waardoor het overtolige water uit de polder Baambrugge Oostzijds naar de Angstel werd afgemalen.) Voorzitter van der Lee is niet zo gecharmeerd van dit idee, want hij antwoordt, dat als er niet gemalen wordt, de Molenvliet mooi is, maar juist tegen de ijstijd wordt er vaak veel gemalen en is de Molenvliet onberijdbaar. 't Gein (zo werd en wordt de Angstel in Baambrugge vaak genoemd) is heus het meest geschikt. qq

Tijdens de jaarvergadering in 1953 wekt de landijsbaan in Breukelen weer begeerten op. Joh. (Jo) van Vliet (metselaar) besprak de ijsbaan te Breukelen waar alles heen gaat als hier niet te rijden is. Spreker vraagt of er hier nu ook geen gelegenheid gemaakt kan worden voor een ondergelopen baan? Hij dacht bijvoorbeeld aan het voetbalveld, maar ook aan het land ten westen van de kade tegenover de MOBA. (De voormalige melkfabriek MOBA – “Met Ons Beiden Aangepakt” – waar thans Stomerij Hendrikse in gevestigd is.) Laatst genoemd stuk land blijkt niet geschikt, want de aanwezige eigenaar verzekert, dat dit ongeschikt is wegens de vele oneffenheden. Voorzitter van der Lee zegt daarop, dat dit alles al lang het bestuur bezig houdt, maar een geschikt terrein is moeilijk te krijgen. Als iemand een goede tip heeft, zal spreker er zeker aandacht aan besteden.

Ruim 10 jaar blijft het dan weer stil rondom de landijsbaan. Maar, bijna 25 jaar nadat Anne Grevenstuk dit punt aan de orde stelde, komt de aanleg in een stroomversnelling terecht. In de jaarvergadering van 15 januari 1964 doet de inmiddels voorzitter geworden B. (Bruin) Portengen mededeling aangaande het bestuursplan om land te krijgen voor een ijsbaan. De onkosten worden geraamd op drieduizend gulden. Portengen stelt namens het bestuur voor die gedeeltelijk te dekken door de plaatsing van tweehonderd aandelen van tien gulden. Het voorstel krijgt direct steun. J. (Jaap) ten Brink (eigenaar van smederij Brico) steunt het voorstel en vindt de idee prachtig. Zijn werknemer C. (Cor) Pieterse stelt voor om land te verkrijgen direct aan de Angstel. Dan behoeft geen pompinstallatie aangeschaft te worden, omdat je eenvoudigweg een pijp kunt aanleggen. Alle leden zijn zeer enthousiast om tot een landijsbaan te komen.

Uit het jaarverslag 1963/1964 blijkt, dat het bestuur niet stil gezeten had. Men liet aanvankelijk het oog vallen op land aan de Kleiweg. De gemeente had aldaar gronden aangekocht voor woninguitbreiding. (De huidige Beatrixstraat en omgeving.) Ten behoeve daarvan was ook één weer land aangekocht van J.D. (Jan) Lam, een kleine veehouder wiens boerderij aan de Rijksstraatweg stond, de huidige opslagplaats van de gemeente (toen een stal voor twaalf koeien) met de daarnaast gelegen woning tegenover garage Petrogas. De gemeente keek welwillend aan tegen het verzoek van het bestuur van de ijsclub om een stuk land van voorheen

Jan Lam, direct boven de wetering waar thans de woningen van de familie van der Linde staan (Pr. Willem Alexanderstraat 4), beschikbaar te stellen als landijsbaan. Er was een redelijk optimisme want secretaris Dick van Rossum schreef in het jaarverslag: *Dit mogen toch gunstige perspectieven genoemd worden.*

De opgetogenheid was echter van korte duur, want tijdens de jaarvergadering van 1965 bracht Jaap ten Brink de ijsbaan op ondergelopen land weer ter sprake. *Laten we het zelf maar ter hand nemen en niet de gemeente.* De aanvankelijke welwillendheid van het gemeentebestuur was kennelijk weggeëbd. Het bleef weer modderen tot aan de tweede helft van 1967. Op 28 augustus van dat jaar vergaderde het bestuur. De zo langzamerhand beruchte ijsbaan, zo melden de notulen, was weer onderwerp van gesprek. Maar tijdens die vergadering verscheen er licht aan de horizon. Voorzitter Gijs Fluit had een nieuw stuk grond bedacht, namelijk het bij de gemeente in eigendom zijnde voetbalveld aan het einde van de C.P. van der Leestraat. Dit voorstel werd met instemming begroet door de aanwezige bestuursleden. Er waren nog wel wat moeilijkheden te overwinnen, maar die waren oplosbaar. Afgesproken werd het college van Burgemeester en Wethouders (toen burg. H.C. Knoppers en de wethouders C. Bon en A. van Oostveen) te vragen of het bereid was de grond aan de ijsclub te verhuren. Een maand later kon Gijs Fluit *beginnen met de gunstige mededeling aan zijn medebestuursleden, dat de gemeente medewerking wilde verlenen en zelfs dat er geen huur in rekening gebracht zou worden.* Mooier kon het niet. De voorzitter had ook gesproken met de huidige huurder Jan Huiberts, hoefsmid te Amsterdam

Start jeugdvedstrijd op de landijsbaan. Gerrit Galekop geeft het startsein.

en woonachtig aan het Zand- en Jaagpad, die er zijn renpaarden trainde. Die had geen bezwaar want zijn trainingsactiviteiten vonden plaats gedurende de zomermaanden. Er werden direct taken verdeeld. Voorzitter Gijs Fluit zal de aankoop van een pomp zien te regelen. Ook gaat hij nader overleg voeren met het gemeentebestuur over het vlak maken van het terrein. Gijs Moerman zal aan de gebroeders Griffioen vragen wat het graafwerk moet kosten. Tevens zal hij met de Oranjevereniging contact opnemen voor een mogelijk gezamenlijke aanschaf van verlichting. Chris Riechelman neemt op zich om met Ben Wassink uit Abcoude, werkzaam bij de P.U.E.M. (Provinciale Utrechtse Elektriciteit Maatschappij) contact op te nemen over de toevoer van stroom. Tenslotte zullen Bauwe Samplonius en Luuk Veenstra het veld uitwaterpassen en opmeten. Een maand later blijkt dat het polderbestuur van Baambrugge-Oostzijds over het hoofd was gezien, maar ook dat zal door de voorzitter in orde gemaakt worden. Overigens denkt de gemeente positief mee, want directeur gemeentewerken, Nico Doornenberg, had, om de gevolgen te onderkennen, aangeraden eerst een proefstukje te maken en dat dan onder water te zetten. Daarvoor mag een pomp gebruikt worden van de gemeente.

Tijdens de jaarvergadering op 27 november 1967 deelt de voorzitter de leden mee dat de landijsbaan in zicht komt. Hij vertelt van de door het bestuur ondernomen activiteiten, maar, zegt hij, *u zult wel begrijpen dat dit enorme kosten met zich mee brengt.* De leden reageren enthousiast en stellen voor huis aan huis een lijstcollecte te houden. Dit laatste wordt grif geaccordeerd en het bestuur zal dit zelf ter hand nemen. Enkele

maanden later blijkt dat deze actie duizend gulden heeft opgeleverd.

Dan breekt het jaar 1968 aan. In dat jaar wordt de landijsbaan in gereedheid gebracht. Uit de notulen van de bestuursvergadering van 27 februari blijkt dat men *hoopt op zo spoedig mogelijk droog weer om te kunnen beginnen.* Over de feitelijke werkzaamheden wordt niets gemeld, maar tijdens de najaarsbestuursver-

gadering blijkt *de baan praktisch gereed te zijn*. Op de vraag van Dick van Schaik (zoon van het hoofd der Hervormde School) hoe het met de financiën staat, antwoordt penningmeester Gijs Moerman *dat er nog rekeningen te wachten staan van de P.U.E.M. en van de aannemer van het grondwerk. Als die betaald zijn, is de bodem van de kas bereikt en dan hebben we het nog niet over de schuld aan de vorige voorzitter Gijs Fluit die de pomp persoonlijk heeft voorgefinancierd*. Maar dan blijkt dat het nog wel nodig is dat er gras wordt ingezaaid en wie zal dat betalen? De penningmeester maakt er geen probleem van. Hij zal hier zelf voor zorgen. Voorts zullen Gerrit Broeren en Kees Voorneveld de drainagebuizen dichtstoppen en timmeren Bauwe Samplonius en Luuk Veenstra nog een kast voor de elektriciteitsmeter in elkaar.

Tijdens de 60^e. jaarvergadering op 19 november 1968 meldt de voorzitter dat de landijsbaan klaar is, maar er zijn wel zorgen. Het opgespoten water blijkt snel weer weg te sijpelen. Met name de schaatsliefhebbers murmureren daar een weinig over. Fijntjes wordt echter door het bestuur naar voren gebracht dat er veel door zelfwerkzaamheid is gerealiseerd en dat proefondervindelijk blijken moet hoe de problemen opgelost kunnen worden. *Laten we hopen dat het allemaal goed zal komen en we rekenen op de steun van het Baambrugse publiek*. En het kwam goed, zij het niet zonder moeite. Op de bestuursvergadering van 18 maart 1969 *komt de landijsbaan nog even ter sprake. Men vindt over het algemeen dat, ondanks het weinige ijs, Baambrugge toch nog leuk heeft kunnen schaatsen, want de schoolwedstrijden waren toch prachtig en goed georganiseerd*.

Gezegd moet worden dat het opspuiten en het vasthouden van het water zo'n tien jaar een probleem is geweest. In de nabij gelegen sloten staat aanvankelijk te weinig water om de landijsbaan blank te zetten. Wat dit laatste betreft brengt een tijdelijk hoger waterpeil wel een oplossing, maar dat levert geharrewar op met buurman Jan Griffioen Dzn. Tijdens de jaarvergadering van 10 december 1969 klaagt hij hierover. Maar scherpzinnig wijst voorzitter Gijs Fluit hem erop, dat het beter uitbaggeren het probleem kan oplossen, want als er geen bagger ligt, kan er water zijn. Maar ook het vasthouden van het water op de landijsbaan blijft moeilijk. Het echte probleem is het onvoldoende egaal zijn van de grond. Op de ondiepere gedeelten blijft het gras boven het water uitsteken en bij bevroering ligt dat dan

op het ijs. De leden kwamen tijdens de jaarvergaderingen met verschillende suggesties, zoals het ingraven van plastic zeil, een sterkere pomp en minder drainage. In 1972 is de grond nog eens uitgevlakt en werd er een zwaardere pomp geplaatst. Daarna ging het wel wat beter, maar de zorgen om het weglopen van het water bleven. Toen kwam de jaarvergadering van 24 oktober 1979. Bij de rondvraag vroeg het lid Jan van Oosterom het woord, *want hij had het bestuur zo zien vechten om het water er op te houden*. Hij komt met het voorstel om via een vlotter, aangedreven door een elektrisch pompje, het water op peil te houden. Men kan dit vergelijken met een stortbak in een toilet. Als de vlotter op een bepaald niveau ligt, wordt er geen water ingepompt, maar komt die onder het gewenste niveau dan slaat de pomp aan en wordt er weer water opgemalen. *Het voorstel slaat bij iedereen erg aan. Of het alle ellende uit de wereld zal helpen, dat weet nog niemand, maar het is in ieder geval het proberen waard*. Gezegd moet worden, dat we daarna niets meer gelezen hebben over het waterprobleem. Wel komen we een andere strijd tegen. Welke ijsbaan in de provincie Utrecht kan het eerste open? Vaak was Baambrugge winnaar. Eind 1979 krijgt de ijsclub de beschikking over een overtollig schuurtje van de *Stichting Creatieve Vorming* te Abcoude. Met vereende krachten is dit vertimmerd en glasdicht gemaakt, waardoor de schaatsers zich bij de kachel konden warmen onder genot van een grog of chocolademelk. Dit onderkomen heeft zeven jaar dienst gedaan, want in 1986 kan *Het Opstapje*, een voormalige kleuterschool in Abcoude, aangeschaft worden. Als het binnen veertien dagen ontmanteld wordt, is het gratis verkrijgbaar. Om het saamhorigheidsgevoel binnen het bestuur van de ijsclub te beschrijven, citeren we het volgende uit het jaarverslag 1985/1986. *In juni kwam voorzitter Cor van Schaik met het voorstel van Het Opstapje. Dit moest van de gemeente gesloopt worden, maar het terrein moest wel binnen twee weken schoon opgeleverd worden. Het bestuur was erg enthousiast, maar mogen we het in Baambrugge weer opbouwen? Binnen een paar dagen was dit rond. Dus nu het antwoord aan het bestuur: doen we het of doen we het niet? Alles overwegende hebben we de knoop maar doorgehakt en zijn we avond aan avond aan het slopen gegaan. We konden het tijdelijk bij Gerrit Broeren opslaan. Na even vakantie genoten te hebben, zijn we half augustus weer begonnen. Eerst ons oude clubhuis leeghalen*

en slopen. Daarna nog eenmaal de handen uit de mouwen gestoken om het gebouw overeind te zetten. Binnen drie maanden stond het, plus de afwerking, overeind. Vele uren zijn er door de bestuursleden ingestoken, zelfs roostervrije dagen werden er voor opgeofferd. Ook werd er spontaan hulp aangeboden door enkele leden. Op zaterdag 29 november 1986 werd het geopend door wethouder H. Hoogenhout en Gert-Jan Popping. Laatstgenoemde had de naam **DE DOORLOPER** bedacht. Op 12 december 1986 werd daar voor de eerste keer de jaarvergadering gehouden en dat bleef zo tot en met 2007. We schetsten hierboven de lange weg naar de landijsbaan. We schrijven thans in 2008. De landijsbaan aan het einde van de C.P. van der Leestraat moet wijken voor woningbouw. Iets verder naar het Noordwesten, langs de Rijksstraatweg wordt een nieuwe landijsbaan aangelegd. Ook de aanleg daarvan gaat niet zonder slag of stoot. De landijsbaan wordt ruim twee meter boven de nabij gelegen sloot aangelegd. Tijdens de inspraakmogelijkheid voorafgaande aan de gemeenteraadsvergadering van 3 september 2008, klaagt bestuurslid Dirk de Groot dat de baan en de kade daaromheen veel te hoog ligt. Een mogelijke oplossing is het afgraven van de landijsbaan. Of dit gebeuren gaat, is nog onduidelijk. Eén ding staat vast: voor de winter 2008/2009 ligt de nieuwe landijsbaan er, want dat is door het gemeentebestuur beloofd.

Bovenlokale samenwerking.

Vanaf de oprichting is de IJclub Baambrugge aangesloten geweest bij regionale ijsbonden. Aanvankelijk bij de Stichtse IJsbond die in het najaar van 1907 was opgericht. Het hoofddoel van deze bond was het aanleggen van vier meter brede ijsbanen, aparte banen voor de arrensleden, het afbakenen van visbijten en het aanbrennen van richtingwijzers. De Stichtse IJsbond heeft echter vanaf het begin een kwijnend bestaan gekend. Hoofdprobleem was het feit dat er weinig doorgaande ijswegen waren in de provincie Utrecht. De meeste daarvan lagen in het westelijk weidegebied van de provincie Utrecht waar Baambrugge onder valt. Het gevolg was dat de bond in 1922 ter ziele ging. De aangesloten IJclub Baambrugge draalde toen niet en sloot zich als eerste aan bij de IJsbond Hollands Noorderkwartier die al op 21 december 1895 was opgericht. Belangrijkste doelstelling van deze ijsbond was: stimulering van de ijssport in het algemeen en het ijstoerisme in het bijzonder.

Er waren verschillende argumenten om bij een regionale ijsbond aangesloten te zijn.

Er kon een ongevalverzekering afgesloten worden (in 1923 was dat 3%) van de lonen van o.a. de baanvegers. Als er in een winter geen lonen werden uitbetaald bedroeg, die 36 cent als aandeel in de verplichte minimumpremie.

De ijsclubs konden contributiekaarten, ook wel bondskaarten genoemd, (in 1923 waren die 5 cent per stuk) aanschaffen die recht gaven op vrije toegang op alle banen van de ijsclubs binnen de bond. Die bondskaarten werden door de ijsclub doorverkocht aan de leden die bovenlokale schaatstochten wilden maken. Zij moesten de bondskaarten dan zichtbaar op de borst spelen.

Er werden afspraken gemaakt met de plaatselijke ijsclubs over het sneeuwvrij houden van vier meter vrije banen die binnen hun gebied lagen. Voor de langeafstandsschaatsers gaf dit uiteraard garantie om ongehinderd bovenlocale tochten te maken. Bovendien werd overeengekomen om gevaarlijke plaatsen af te bakenen, wegwijzers en borden met *rechts houden* te plaatsen en waar mogelijk banen voor arrensleden aan te leggen.

Er gold in 1923 een inschrijfgeld van de ijsclub van 2 gulden de contributie bedroeg jaarlijks 5% van de lidmaatschapsgelden die de plaatselijke leden betaalden.

De IJsbond Hollands Noorderkwartier was in 1923 opgedeeld in 15 districten. Waarschijnlijk behoorde de IJclub Baambrugge tot het district Amstel. Zij waren er vooral om regionale schaatstochten, ook wel dorpentochten genoemd, te organiseren.

In 1948 werd de IJsbond Hollands Noorderkwartier, door een reorganisatie binnen de Koninklijke Nederlandse Schaats Bond (K.N.S.B.), omgevormd tot het Gewest Noord-Holland/Utrecht.

Kort daarna werden ook de districten gewijzigd. Baambrugge viel onder het Angstdistrict. Hiertoe behoorden, behalve Baambrugge, Loenersloot, ook Vinkeveen, Waverveen, Ouderkerk aan de Amstel en Abcoude. Het Angstdistrict heeft een aantal regionale schaatstochten gecoördineerd. In 1954 drie tochten en in 1956 zes. In 1962 kwam men binnen het Angstdistrict tot oprichting van de Samenwerkende IJclubs (S.W.IJ.). Deze commissie

bestaat nog steeds en wordt momenteel gevormd door de ijsclubs *Amstelbocht* te Ouderkerk aan de Amstel, *Abcouder IJclub*, *Volharding* rond de Botshol/Waver, *IJclub Baambrugge*, *Vooruitgang* is ons Streven" (VIOS) te Vinkeveen en *Voorwaarts* te Vinkeveen.

De S.W.I.J. heeft van 1963 tot en met 1997 34 toertochten uitgeschreven onder de namen *Angstel en Plassentocht*, *Angstel- en Botsholtocht*, *Plassentocht*, *Angstel*, *Gein en Plassentocht*, *Angstel*, *Plassen en Botsholtocht*, *Botshol en Vinkeveense Plassentocht*.

Bovenstaande gegevens haalden we uit het boek "Op schaatsen door Noord-Holland en Utrecht" geschreven door Nico Buijze en Wiebe Blauw. In de notulen van de IJclub Baambrugge lezen we over deze tochten niet veel op één uitzondering na. Het jaarverslag 1985/1986 meldt dat aan de zeven tochten, die in 1986 waren georganiseerd, 23.000 mensen hebben meegeleden en...dat aan één van die tochten Prins Willem Alexander had deelgenomen. Hij was in Abcoude opgestapt! In het begin van de vijftiger jaren was de secretaris van de IJclub Baambrugge, Bertus van Rossum, voorzitter van het Angstel-district.

Soms liep niet alles op rolletjes en was er wel eens wat geharrewar. Op 31 januari 1954 zou er een Plassentocht georganiseerd worden. We kregen twee verslagen van 28 januari en van 1 februari 1954 onder ogen van bijeenkomsten van een aantal ijsclubs binnen het Angstel-district, die deze tocht zouden organiseren. Eigenlijk vond toen een eerste poging plaats om een samenwerking te organiseren die vergelijkbaar is met de later opgerichte commissie S.W.I.J. Het verslag begint als volgt:

Notulen van een op geheimzinnige manier samengeroepen vergadering van een gedeelte der clubs die het district Angstel uitmaken op donderdag, 28 januari 1954 in Café van Dijk te Vinkeveen.

Aanwezig waren vertegenwoordigers van de ijsclubs Abcoude, Baambrugge, Vinkeveen, de Waver en Ouderkerk aan de Amstel. Bertus van Rossum opent de vergadering maar

ANGSTEL EN PLASSENTOCHT
van de samenwerkende verenigingen in het
District „Angstel” gewest N.-Holland - Utrecht der K.N.S.B.

Startkaart voor leden

STARTPLAATS:
DUIDELIJK ONDERSTREPEN

ABCOUDE BAAMBRUGGE VINKEVEEN „Voorwaarts” VINKEVEEN „Eendracht maakt Macht” VINKEVEEN „V.I.O.S.” DE WAVER OUDERKERK „Ouder- en Nwr-Amstel” OUDERKERK „Eigen Hulp”	DATUM; START FINISH
--	-----------------------------------

Corresp. adres: H. P. BAKKER
Hogereinde Zuid 14 - Tel. 02963-286
Ouderkerk a/d Amstel

Deelnemers aan de Angstel en Plassentocht geschiedt op eigen risico (Toerismereguleer- artikel 18). Ook voor materiële schade aan kleding enz. hetzij geleden hetzij veroorzaakt, is het District niet aansprakelijk.

CONTROLESTEMPELS Z.O.Z.

merkt direct op dat het hem niet bekend is waarom de vergadering bijeen geroepen is. De uitnodiging is niet van hem uitgegaan. Ook Jan Trouw, bestuurslid van het Gewest Noord-Holland/Utrecht wist officieel van niets, maar hij had eerder wel in de krant een dorpentocht, ijs en weder dienende, op zondag 31 januari aangekondigd. Hiermee wilde hij een samenwerking afdwingen tussen de ijsclubs rond de Vinkeveense Plassen die tot dan toe maar niet van de grond wilde komen. Het werd tijd dat *deze streek nu eindelijk eens uit zijn slaap en zijn lokaal patriottisme wordt gewekt*. Wat is er toen gebeurd? Nart Albers, lid van de IJclub Abcoude, en een zekere heer Jonkers uit Abcoude, die zelfs geen lid was van de ijsclub, hadden de auto gepakt en het ijs in de omgeving, met name de Vinkeveense Plassen, gecontroleerd. Zij waren tot de conclusie gekomen dat het ijs er overal fraai bij lag en hadden daarvan aan Bertus van Rossum verslag uitgebracht. Genoemde Nart Albers en de heer Jonkers hebben toen de besturen van de omliggende ijsclubs opgeroepen om deze vergadering te houden. Nart Albers had ook Jan Trouw ingelicht over hun activiteiten en die stemde met de vergadering in.

Ondanks de geheimzinnige manier van samenroepen worden er spijkers met koppen geslagen. Er wordt een commissie van gemachtigden gevormd van zeven personen. Van Rossum uit Baambrugge wordt daarvan voorzitter, Pander uit Abcoude secretaris en G. van den Berg uit de Waver penningmeester. Iedere ijsclub neemt

verantwoordelijkheid voor het klaarmaken en schoonhouden van het eigen ijs binnen het traject. *Geen der clubs maakt aanmerkingen over te lange brokken*, zo meldt het verslag. De tocht zal gaan van Abcoude naar Baambrugge over Angstel, de Geuzensloot bij Loenersloot via de Vinkeveense Plassen (*met vermijding van het wijde deel der Plassen, want dat was nog niet betrouwbaar*) naar Vinkeveen. Vandaar uit langs de Turfschuur naar de Botshol en de Waver en dan langs de Meentsloot naar Ouderkerk en langs de Holendrecht weer naar Abcoude.

De vraag was nog wel waar de startplaatsen moesten komen (om de inleggelden te innen). Uiteindelijk werd besloten startplaatsen/ controleposten in te richten in Abcoude, Baambrugge, Vinkeveen, de Waver en Ouderkerk. De deelnemers konden dus beginnen waar men wilde maar moesten er ook eindigen. Voorts werd nog afgesproken dat alle starters dezelfde richting op moesten rijden. Het inleggeld werd bepaald op fl 1,50 want, zo stelde men, *dan hebben we de mogelijkheid om bij voldoende deelname een aardig aandenken te kunnen aanschaffen*. Daar ging nog wel 15 centen per deelnemer vanaf, want die moesten afgedragen worden aan het Gewest, zo had Jan Trouw bedongen.

Aan het einde van de vergadering vroeg de afgevaardigde van Vinkeveen, dhr. Voorneveld, of het niet beter zou zijn de tocht een dag later te organiseren, op maandag 1 februari. *Er is dan nog een extra nacht vriesweer om hier en daar de wakken dicht te krijgen*. 't Werd niet nodig en wenselijk gevonden. *Maandag is een rare dag voor een tocht*.

De dorpentocht is op 31 januari 1954 doorgegaan. Op 1 februari daarop was er weer een bijeenkomst van de zogenaamde gemachtigden. *Door bitter koud winderig weer waren ze opgekomen*. Aan het begin van de bijeenkomst neemt penningmeester Van den Berg de geïnde startgelden in ontvangst waarmee hij direct de meegenomen onkostennota's vergoedt. Echter op voorzitter Van Rossum uit Baambrugge wordt gewacht. Hij komt niet opdagen. Waarom niet. Verschillende aanwezigen denken er het hunne van. *Baambrugge heeft bepaald niet gretig meegewerkt aan de voorbereiding van de tocht. Misschien durft hij niet te komen en dan zou veel verklaard zijn*. Kortom er was behoorlijk wat irritatie.

Maar ook daarna blijkt er nog geharrewar te zijn over de ingediende nota's van de verschillende clubs. Vinkeveen had arbeidsloon betaald aan

baanvegers terwijl bij de andere clubs vrijwilligers dit werk hadden gedaan. Voor één keer wordt het uitbetaald, maar bij een volgende dorpentocht mag van arbeidsloon geen sprake meer zijn, zo werd besloten. Alleen aangeschaft noodzakelijk materiaal mocht in rekening worden gebracht. En voor verteringen die men noodzakelijk moest maken mag ten hoogste fl 5,00 worden gevoteerd. Overigens vinden sommigen dat bij zo'n ongewisse zaak als een toertocht uitzetten, niet al te veel afspraken moeten gelden wat de betaling van onkosten betreft. *Willen we blijvend samenwerken, dan moeten we vertrouwen hebben in elkaar. We moeten alle wrijving vermijden*. Gelukkig kon daarnaast ook geconcludeerd worden dat de rijders van de tocht geen klachten hebben geuit maar de organisatoren juist geprezen hebben.

Aan het eind van de vergadering, komt *het geval Baambrugge en de statische medewerking van deze club nog weer even ter sprake*. En dan komt de aap uit de mouw. *De meeste leden zullen*", zo werd naar voren gebracht, *"wel bezwaren hebben tegen tochtrijden op zondag*. Alles goed en wel, maar *dan wil dat toch niet zeggen, dat zij de baan niet zouden willen behandelen om klaar te zijn voor de tocht? Ze werken toch niet tegen? Sommigen willen Baambrugge geen geld geven voor de winsten die op zondag zijn behaald. Als ze niets voelen voor een tocht op zondag, dan moeten ze ook geen winst ontvangen van zo'n tocht. Dat moeten ze uit zichzelf weigeren*, zo werd gezegd. Toen echter sprak Nart Albers uit Abcoude de aanwezigen toe. Hij had Saam van der Lee, voorzitter van de IJclub Baambrugge, gesproken en die zei dat ze pas vrijdag kennis hadden genomen van de ophanden zijnde tocht. Van Rossum had hem dus te laat ingelicht. Tevens verklaarde hij, dat Baambrugge verder graag wil blijven meewerken aan de organisatie van dorpentochten. De vraag waarom Bertus van Rossum die avond niet aanwezig was bleef dus onbeantwoord.

Er werden op 6 en 7 februari nog twee vergelijkbare tochten georganiseerd, maar zoals eerder al is vastgesteld, kwam verdere samenwerking van de ijsclubs rond de Vinkeveense Plassen nog niet direct van de grond. Of dat aan onderlinge strubelingen heeft gelegen of aan zachte winters, is onbekend. In 1963 werden de volgende twee tochten georganiseerd. Toen bestond de S.W.IJ officieel.

PROV. NOORDHOLL. IJSVEREENIGING
VOOR HET TOERISME OP DE SCHAATS, VOORHEEN I.J.H.N.

9^E DORPENTOCHT 22 Januari 1942

1^e AMSTEL- EN VECHTSTREEKTOCHT

START	Voorzitter: Mr. C. DE GROOT Alkmaar	Dorpsstocht-Commissie: J. BOOT J. TROUW J. WERKMAN	FINISH
-------	---	---	--------

12.30

50 Kalk

3 uur

1. J. van Boven Baarburgge

2. D. Otten id.

3. C. Kraay Gumband Kade

Zie ommezijde

Financien

De belangrijkste bron van inkomsten voor de ijsclub zijn de contributies van de leden. Daaruit kunnen de activiteiten betaald worden. Maar als

er voldoende ijs is, kan het bestuur ook inleggen in voor georganiseerde wedstrijden. Een aantal jaren werden de inkomsten en uitgaven daarvan gespecificeerd.

1939/1940 geeft het volgende beeld te zien:

Opbrengsten:	Uitgaven:		
Inleg ringrijden:	fl 22,47	Prijzen ringrijden:	fl 12,40
Inleg maskerade:	fl 6,50	Prijzen maskerade:	fl 18,40
Inleg koppelwedstrijd:	fl 6,00	Prijzen koppelwedstrijd:	fl 15,00
Inleg hardrijden dames:	fl 5,00	Prijzen hardrijden dames:	fl 11,15
Inleg hardrijden heren:	fl 10,00	Prijzen hardrijden heren:	fl 17,50
Inleg hardrijden paren:	fl 9,50	Prijzen hardrijden paren:	fl 15,00
Inleg estafette:	fl 14,00	Prijzen estafette:	fl 18,00

Daarnaast waren er nog verlotingen die fl 58,00 opbrachten.

In 1940/1941 zien we het volgende:

Opbrengsten:	Uitgaven:		
Inleg jongenswedstrijd:	fl 2,00	Prijzen jongenswedstrijd:	fl 4,75
Inleg koppelwedstrijd:	fl 7,00	Prijzen koppelwedstrijd:	fl 15,00
Inleg sledewedstrijd:	fl 13,00	Prijzen sledewedstrijd:	fl 17,50
Inleg estafette:	fl 10,00	Prijzen estafette:	fl 24,00

Daarnaast brachten de verlotingen fl 14,50 op.

In 1941/1942 laten het volgende beeld zien:

Opbrengsten	Uitgaven:		
Inleggeld estafette:	fl 11,00	Prijzen estafette:	fl 24,00
Inleggeld hardrijden:	fl 8,00	Prijzen hardrijden:	fl 24,00

De verloting bracht fl 20,00 op.

We moeten hier aantoevoegen, dat er die jaren ook kinderwedstrijden werden georganiseerd.

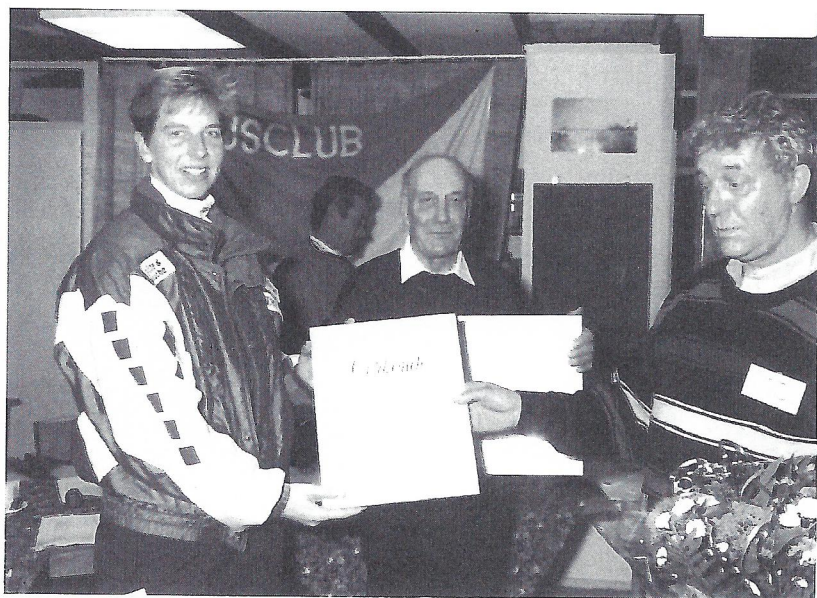
Daarvoor werden geen inleggen geïnd, maar wel prijzen beschikbaar gesteld.

Voorts komen we verschillende Baambrugse middenstanders tegen, die tegen betaling diensten verleenden. Bakker van Walbeek leverde taarten voor de winnaars van wedstrijden. Jan van Teeseling onderhield de verlichting die langs de ijsbaan geplaatst werd, maar leverde ook cadeautjes (zijn vrouw had een galanteriezaak) die dienden als prijzen. De aannemers/timmerlieden L. Hendriks, H. van Hilten en Henk Hoogenhout onderhielden en leverden bij toerbeurt materiaal (palen, sneeuwschuiven, bezems, vlaggen en vlaggenstokken) voor de ijsbaan.

Vermeldenswaard is nog dat Hendrik Griffioen (alias Henk Stok) vanaf zeker 1931, maar wellicht al eerder, tot en met 1961 jaarlijks de leden langs ging om de contributie te innen. Van 1935 t/m 1938 ontving hij hiervoor vier gulden, van 1939 t/m 1945 twaalf gulden en van 1946 t/m 1961 twintig gulden per jaar. Henk Griffioen had in zijn kinderjaren een ongeluk gehad waardoor hij zijn verdere leven mank liep. Hij was daardoor niet in staat "normaal" werk te doen en werd vele jaren ondersteund door de diaconie van de Gereformeerde Kerk Postwyck. Naast zijn activiteiten voor de ijsclub was hij jarenlang koster van genoemde kerk, ging hij langs de deuren als aanzegger wanneer er iemand op het dorp overleden was en hielp soms Eb Moen bij zijn rondgang door het dorp om petroleum te slijten. In 1963 is hij overleden. Tijdens de jaarvergadering op 15 januari 1964 is "Ome Henk", zoals hij ook door velen werd genoemd, herdacht.

De laatste dertig jaar.

Vanaf de zeventiger jaren ging de ijsclub zich

In 1993 worden Christien Aaftink en Gijs Moerman ereleden van de ijsclub Baambrugge. Rechts voorzitter Cor van Schaik.

als het ware meer professionaliseren. In oktober 1975 werd onder leiding van Dirk de Groot met het jeugdschaatsen gestart. De kinderen van 6 tot 12 jaar kregen op die manier een kans de goede techniek van het schaatsen onder de knie te krijgen. Na verloop van tijd moeten ze een schaatsvaardigheidsproef doen, die bij voldoende kunnen een schaatsdiploma oplevert. Daarnaast werd er een trainingsgroep voor de jeugd van 12 tot 18 jaar opgestart om het schaatsen nog meer te perfectioneren. In het algemeen kan gezegd worden dat de animo voor het jeugdschaatsen tot op de dag van vandaag groot is. Daarbij moeten de kosten en organisatie niet onderschat worden, want de trainingen gebeuren op de Jaap Edenbaan in Amsterdam onder leiding van deskundige trainers die door de ijsclub betaald worden. Kees Both, Bertus Roeleveld en Theo Hekel uit Loenersloot en Corrie Voorneveld-Stork zijn vele jaren enthousiaste trainers geweest. In 1977 organiseerde de ijsclub voor het eerst een fietstocht voor de leden om in conditie te kunnen blijven als het niet gewinterd had. Later groeide die uit tot de fietstocht op Hemelvaartsdag waaraan vele Baambruggers deelnemen. Ook wordt er jaarlijks een tijdrif voor fietsers georganiseerd. En niet te vergeten vanaf 1990 de jaarlijkse dorpsloop aan het einde van de maand augustus.

Verschillende trainingsgroepen doen hun intrede. In 1985 ontstaat het skeeleren oftewel droogschaatsen en enkele jaren later het droogtrainen. Dit alles met het doel de conditie op te schroeven. Daarnaast wordt er vanaf 1988 aan shorttrack gedaan. Hieronder moeten we verstaan het hard rijden op een ijshockeybaan om de conditie, de schaats-techniek en behendigheid te bevorderen.

Vanaf 1977 wordt de ijsclub gesponsord door de Baambrugse aannemer Bert van Walbeek. Hij levert vele jaren de trainingspakken. In 1989 houdt hij daarmee op voor wat betreft de trainingsgroepen, maar met de sponsoring van de jeugdschaatsers gaat hij door tot op de huidige dag. In 1990 heeft de ijsclub zelfs vier sponsors:

Gijs
Moerman
was 45 jaar
bestuurslid.

Amstelslad IJmond Assuradeuren (van plaatsgenoot Hemelaar), Bert van Walbeek, Kroom Dakbedekkingbedrijf en Aannemer van Kooten. Later kwamen er pact-leden die de ijsclub financieel steunen.

Niet vergeten mag worden de oliebolactie die vanaf 1986 jaarlijks tegen oudjaar gehouden wordt. Bestuurslid Jan Blokhuis was verschillende jaren een kundig bakker. De opbrengsten zijn een welkome aanvulling op de kas van de ijsclub. Een andere actie van bestuurslid Dirk de Groot leverde ook geld voor de clubkas op. In 1970 sleep hij schaatsen voor drie gulden vijftig per paar. Eén gulden daarvan ging naar de ijsclub.

Op de prestaties van dorpsgenoot Christine Aaftink zijn de leden van de ijsclub bijzonder trots. Zij begon als jeugdlid bij de ijsclub. Tijdens de Olympische Spelen in Calgary in 1988 werd zij derde op de 500 meter en tijdens de Wereldkampioenschap Sprint werd zij eerste op diezelfde afstand. In 1996 rijdt ze de 500 meter in minder dan 40 seconden. De Nederlandse kranten kopten toen: *Aaftink maakt het waar*. De ijsclub Baambrugge was trots op haar en heeft haar verschillende keren gehuldigd. In 1990 kreeg de zelf ontworpen dweilmachine landelijke bekendheid. Andere ijsclubs toonden hun belangstelling voor dit technisch vernuft. Hoe zag die eruit? Een leeg olievat op een slee. Die laat je vollopen met water uit de dichtstbijzijnde sloot. Met tweehonderd liter water trok je vervolgens de slee voort op de ijsbaan. Achter de slee hangt de dweil: een lange stok met

jute zakken. Tussen de slee en dweil loopt dan iemand met een slang om de dweil te bevochtigen. Soms werd er drieduizend liter water op het ijs gebracht en altijd in de late uurtjes. Gerrit Galekop, Jan Griffioen Hzn. en Dirk de Groot waren de deskundigen die dit werk klaarden. Vanaf 1980 verschijnt er twee keer per jaar een clubkrant waarin alle prestaties en nieuws worden gepubliceerd. De "grote man" hierachter is vanaf het begin Dirk de Groot. Ook schrijft hij regelmatig ijsclubnieuws in de VAR. We besluiten met een mooi verslag in de clubkrant van de toen in functie zijnde ijsmeester Gerrit Galekop.

Koning winter heeft in de winter 1995/1996 met strenge hand geregeerd. Dat hebben we allemaal aan den lijve en schaatsend ondervonden. Van de talrijke evenementen die georganiseerd zijn, was de marathon op de Angstel het klapstuk waar we al jaren op hadden gewacht. Het verloop hiervan heeft u die zaterdag kunnen zien of kunnen lezen in de VAR. Waar u niet van heeft kunnen zien of lezen, was de voorbereiding voor de volgende dag te houden gezinstocht tussen Abcoude en Baambrugge. Doordat het die zaterdag had gedooid en voor de nacht daarop toch -6° C. werd voorspeld, moest het traject vrijgemaakt worden van gedeeltelijk gesmolten sneeuw. Die avond om ongeveer zeven uur stapten Dirk de Groot en ik, uw ijsmeester, op de Torro (dit is onze mobiele sneeuwschuif met vier versnellingen). Met de vlam in de pijp scheurden we met ware doodsverachting over de Angstel. Gesmolten sneeuw en water spoot van de baan, het verliep allemaal voorspoedig. Doch in de laatste ronde gebeurde het! 'n Enorme dreun en Dirk vloog door de lucht. Ik bevond me ineens met mijn hoofd op het ijs, terwijl mijn voet aan de machine bleef haken. Naast mij landde de accu die uit de klem en kabels was gerukt. De motor was afgeslagen. Om ons heen heerste doodse stilte. Gelukkig krabbelde Dirk overeind en zijn eerste reactie was: hi-hi-hi-hi, wel twintig keer, zodat ik me ernstig ongerust begon te maken over zijn geestelijk welzijn. Maar, op het eerste gezicht en gevoel waren we er goed vanaf gekomen. Nadat Dirk enige verstandige woorden tot mij had gesproken, gingen we op zoek naar de oorzaak. Wat was het geval? We bleken frontaal op een vastgevroren stuk hout te zijn gerost. Dat alle moeite niet voor niets is geweest, bleek de volgende middag toen vele gezinnen met hun kinderen de tocht op de Angstel tussen Baambrugge en Abcoude schaatsten.